

Arrest

nr. 201 104 van 14 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VELLE
Drabstraat 18
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 januari 2018.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2018.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VELLE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging 29 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd in de beschikking van 18 december 2017 gesteld dat de verzoekende partij niet binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van acht dagen aan de griffie heeft meegedeeld of zij al dan niet een synthesememorie wenste neer te leggen en de Raad derhalve, gelet op voormelde wetbepaling, het ontbreken van het vereiste belang dient vast te stellen.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 3 januari 2018 diende de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 26 februari 2018, alwaar de raadsman van de verzoekende partij uitdrukkelijk werd uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 18 december 2017 opgenomen grond, stelde deze dat hij het aangetekend schrijven van 25 augustus 2017 met de vraag of hij al dan niet een synthesememorie wenste in te dienen goed heeft ontvangen en dat hij in antwoord op dit schrijven op 1 september 2017 een e-mail naar de Raad heeft verzonden met de melding dat hij geen synthesememorie wenste neer te leggen. Hij legt ter terechtzitting een kopie van zijn e-mailbericht neer en houdt voor dat niet kan worden gesteld dat hij de Raad niet in kennis heeft gesteld van het feit dat hij geen synthesememorie wenste neer te leggen. Voorts stelt hij dat hij er zich van bewust is dat procedurestukken per aangetekend schrijven aan de Raad moeten worden overgemaakt, doch dat er in casu sprake is van een mededeling en niet van een procedurestuk.

Er dient allereerst te worden opgemerkt dat de raadsman van de verzoekende partij kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat een stuk waarin dient te worden aangegeven of een synthesememorie zal worden ingediend en dat een invloed heeft op de wijze waarop de verdere procedure voor de Raad zal verlopen geen procedurestuk zou zijn. Daarnaast moet worden benadrukt dat het niet ter discussie staat dat, overeenkomstig artikel 3, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006), alle processtukken aan de Raad dienen te worden toegezonden bij een ter post aangetekende brief. Er zijn geen afwijkende bepalingen in de Vreemdelingenwet of in het koninklijk besluit van 21 december 2006 opgenomen inzake de wijze waarop de verzoekende partij de Raad in kennis dient te stellen van de wil om al dan niet een synthesememorie neer te leggen. De verplichting om stukken aan de Raad over te maken bij een ter post aangetekende brief is er daarenboven op gericht een stuk onbetwistbaar een vaste datum te verlenen. Aangezien de niet tijdige mededeling van de wens om al dan niet een synthesememorie neer te leggen procedurele gevolgen heeft dient de datum waarop deze mededeling werd gedaan op zekere wijze te kunnen worden vastgesteld. Een e-mailbericht biedt de afzender geen garantie dat dit bericht op een bepaalde datum werd verzonden. Tevens moet worden geduïd dat de raadsman van de verzoekende partij door het neerleggen van een kopie van zijn e-mailbericht ook geenszins aantoonde dat de Raad dit bericht effectief heeft ontvangen. In dit verband dient te worden gesteld dat de verzending van een e-mail geen enkele zekerheid verschaft aan de betrokken partij dat deze e-mail effectief aankomt op de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, laat staan dat deze e-mail er onmiddellijk aankomt (cf. RvS 9 februari 2016, nr. 233.777).

Er kan slechts worden geconcludeerd dat de raadsman van de verzoekende partij met zijn toelichting geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 18 december 2017 werd aangegeven.

Gelet op het voorgaande dient het ontbreken van het vereiste belang te worden vastgesteld en dient het ingestelde beroep als onontvankelijk te worden afgewezen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK